

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/166/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114220938
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114220938.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v právnej veci žalobcu: COFIDIS, a. s., IČO: 36 816 337, Suché mýto 1, Bratislava, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., Bárdošova 2/A, Bratislava, proti žalovanému: E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, právne zastúpený JUDr. Jaroslavou Oravcovou, advokátkou so sídlom vo Vranove nad Topľou, Dobrianskeho 1651, o zaplatenie 578,10 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 25C/241/2014-82 zo dňa 12.02.2015 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č.k. 25C/241/2014-75 zo dňa 03.02.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 46,57 eur na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Jaroslavy Oravcovej do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Zrušuje uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 25C 241/2014-75.

Náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa "POS", Prešov nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 2, § 54 ods. 1 a 2, § 48 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 107 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

V odôvodnení uviedol, že žalobca svojou žalobou podanou na súde dňa 25.07.2014 žiadal súd, aby vydal platobný rozkaz, ktorým by zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 578,10 Eur a taktiež žiadal priznať aj náhradu trov konania.

Zistil, že žalobca spolu so žalovaným uzatvorili dňa 17.02.2009 úverovú zmluvu, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový limit vo výške 500 Eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 36 %. Od 19.02.2009 žalovaný uskutočnil čerpanie tejto sumy, pričom začal splácať svoj dlh v splátkach po 20 Eur. Posledný kreditný pohyb na účte žalobcu bol uskutočnený 14.12.2011. Ku dňu 10.05.2012 evidoval žalobca dlh

žalovaného vo výške 551,28 Eur a z tohto dôvodu odstúpil od zmluvy o revolvingovom úvere s tým, že toto odstúpenie je účinné v momente doručenia.

Medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z.. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, je súd povinný aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie. Vzhľadom na odstúpenie veriteľa, teda žalobcu, od zmluvy v máji 2012 od tejto doby začala plynúť žalobcovi subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie si vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy, ktorá bola zrušená od začiatku v súlade s § 48 a § 457 Občianskeho zákonníka (lehota uplynula v máji 2014). Keďže žalobca podal žalobu až 25.07.2014, teda po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty a keďže súd prihliadol na premlčanie z úradnej moci, súd žalobe vyhovieť nemohol, preto ju zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Poukázal na to, že zmluva bola uzavretá v súlade s ustanoveniami zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Obchodného zákonníka. Uvedená skutočnosť vyplýva aj zo všeobecných obchodných podmienok, v ktorých tieto zákony boli uvedené ako úprava vzťahov medzi účastníkmi zmluvy. Spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady vrátane úrokov a poplatkov. Žalovaný podpisom zmluvy o úvere zobral na vedomie, že všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú vytlačené na rubovej strane tlačiva zmluvy a prílohy 1-3 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, považuje ich za dostatočne zrozumiteľné a určité a prejavuje súhlas byť nimi viazaný. Súd na predmetnú vec, konkrétne na otázku odstúpenia od zmluvy o úvere aplikoval nesprávny právny predpis - Občiansky zákonník. Právny úprava odstúpenia od zmluvy je v obchodnom zákonníku komplexnou, a preto sa ustanovenia Občianskeho zákonníka nepoužijú. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.09.2009 sp. zn. 1 M Obdo V 2/2007. Zmluvné strany si v rámci zmluvnej voľnosti upravili dôsledky odstúpenia od zmluvy o úvere v čl. 8.4 VOP. Zo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že v prípade zmluvy o úvere pôsobí Občiansky zákonník ako lex specialis k Obchodnému zákonníku, a to tiež s poukazom na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie nemôže byť interpretované tak, že na všetky nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv majú byť aplikované výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka, ale tak, že len ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§§ 52-54 OZ, §§ 612-627 OZ) sú jednostranne kogentné, to znamená, že aj voči Obchodnému zákonníku. To, že zákonodarcu nepočítal s kogentnosťou Občianskeho zákonníka pri všetkých spotrebiteľských zmluvách dokazuje § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu, že žalobcovi momentom odstúpenia od zmluvy vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ani zo záverom, že žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej doby. Na premlčanie práva je totiž potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Prihliadnutie na premlčanie z úradnej moci považoval za nedôvodné s poukazom na § 394 ods. 1 a 397 Obchodného zákonníka. Žalobca odstúpil od zmluvy dňa 10.05.2012, čo znamená, že premlčacia doba uplynie dňom 10.05.2016. Ak by aj súd postupoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v zmysle § 101 by premlčacia doba uplynula najskôr dňom 10.05.2015. Návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný na súde dňa 25.07.2014, teda žalobca svoje právo uplatnil včas. Súd prvého stupňa svojím rozhodnutím zasiahol do základného práva žalobcu garantovaného Ústavou SR, a to práva na súdnu ochranu, nakoľko vec nesprávne právne posúdil. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napriek skutočnosti, že zmluva o úvere je podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, nič to nemení na tom, že v danom prípade sa jednalo o spotrebiteľský úver majúci samostatnú úpravu v osobitnom zákone. Právny vzťah medzi účastníkmi konania je nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Niet pochyb o tom, že dotknutá zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou. Ak by daná právna vec nebola premlčaná, spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky odporujúce dobrým mravom a absentujú v nej podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nárok žalobcu je nedôvodný, nakoľko žalovaný uhradil 596,50 Eur, čím poskytnutý úver vo výške 500 Eur je nielen zaplatený, ale dokonca preplatený o sumu 18,40 Eur. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu ako aj na jeho internetovej stránke a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len OZ), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 48 ods. 2 OZ odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 457 OZ, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou. Žalobca je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti, pričom žalovaný je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného vyplýva, že žalovanému je dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa.

Odvolací súd (rovnako ako súd prvého stupňa) nijako nepopiera, že by zmluva o úvere nebola absolútnym obchodom a ani nepopiera dôvodnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka. Odvolací súd len pripomína, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva, vrátane ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležité

cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov. Odvolací súd sa domnieva, že ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. To platí aj na zmluvné typy upravené v Obchodnom zákonníku.

Presadzovanie obchodného práva na inštitúty upravené v kódexe o občianskych právach len s poukazom na argumentáciu o úveroch ako absolútnych obchodoch je argumentačne zjednodušené.

Posudzovaním zmluvnej podmienky je pritom aj posudzovanie právneho rámca zmluvy, to znamená, či ide o aplikáciu obchodného práva alebo občianskeho práva a v tomto smere ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje garanciu pre spotrebiteľa v tom zmysle, že si nemôže zhoršiť svoje zmluvné (a teda i právne) postavenie bez ohľadu na to, aké dojednania sú uvedené v spotrebiteľskej zmluve. Toto zákonné ustanovenie zaručuje prednostnú aplikáciu tých právnych predpisov na spotrebiteľský právny vzťah, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, práve za účelom princípu zákazu zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľov v právnom vzťahu s dodávateľom.

Potom niet ani rozumného dôvodu na prijatie záveru, že na posúdenie odstúpenia od zmluvy a premlčania má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva obsahuje úpravu, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia.

Nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od uzatvorenej zmluvy s tým, že tento inštitút odstúpenia od zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a Občianskom zákonníku odlišne. Obchodný zákonník v ust. § 349 ods. 1 zánik zmluvy viaže na okamih, keď prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane. Zánik zmluvy teda nastáva v dobe účinnosti úkonu, ktorým oprávnená osoba odstúpila od zmluvy. Tým sa Obchodný zákonník odlišuje od Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom upravené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pri odstúpení od zmluvy v zmysle Obchodného zákonníka zostávajú zachované všetky práva veriteľa vrátane práva na úroky aj za úverové obdobie, ktoré ešte nenastalo, avšak podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 48 v spojení s § 457) je následkom odstúpenia od zmluvy len vznik povinnosti účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť to, čo podľa nej dostali, a teda v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniká režim tzv. bezdôvodného obohatenia (plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže odstúpením od zmluvy sa zmluva zrušuje s účinkami ex tunc, teda od počiatku). Právna úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ vzdať nemohol. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktoré už vyššie odvolací súd poukázal.

Pri posudzovaní nárokov zo záväzkových vzťahov, jedným z ktorých je spotrebiteľ, z hľadiska včasnosti uplatnenia práva, platí úprava premlčania vyplývajúca z Občianskeho zákonníka. Uvedený záver vyplýva z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. 02. 2013 v konaní sp. zn. 6Co/81/2012, v ktorom je vyslovený právny názor, že aj pri úverovej zmluve uzatvorenej podľa Obchodného zákonníka medzi podnikateľom a spotrebiteľom je potrebné použiť pri otázke premlčania (ale aj pri iných otázkach, napríklad uznanie dlhu a pod.) prednostne úpravu uvedenú v Občianskom zákonníku. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 402/2011-10 z 19. 06. 2013 na základe ústavnej sťažnosti proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Prešove uviedol, že po preskúmaní rozsudku argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zisteníach a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 Ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľným alebo v

zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený.

Odvolaací súd nenašiel dôvod na odklon od svojej doterajšej judikatúry v prípade použitia právnej úpravy o občianskych právach a nie podnikateľských - napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/27/2012, 6Co/81/2012, 6Co/2/2013, 6Co/105/2013). Odvolaací súd tak nemá dôvod odchyľovať sa od týchto záverov.

Odvolaací súd pripomína judikatúru súdneho dvora, podľa ktorej je spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy v nevýhodnejšom postavení tak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície ako aj z dôvodu informovanosti (C-240/98 až C-244/98 Océano grupo editoriale, C.Mostaza Claro, C-76/10 POHOTOVOSTĚ a iné). Niet dôvod nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľov vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo a prehnane chrániť dodávateľa, ktorý sám zmluvu koncipoval, resp. postupníka jeho pohľadávky a odsúval uplatnenie práva na súde.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku konštatoval, že k odstúpeniu od zmluvy došlo v máji 2012, pričom túto skutočnosť ani jeden z účastníkov konania nerozporoval. Keďže odstúpením od zmluvy začala plynúť dvojročná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd prvého stupňa dospel k správneému záveru, že uplatnený nárok žalobcovi nie je možné priznať, nakoľko žaloba bola na súde podaná v júli roku 2014, teda po uplynutí premlčacej doby, pričom súd je v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa povinný prihliadať na premlčanie z úradnej povinnosti.

Správneému výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

Za daného stavu odvolaací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Vo vzťahu k uzneseniu súdu prvého stupňa č.k. 25C/241/2014-75 zo dňa 30.02.2015 odvolaací súd uvádza:

Predmetným uznesením súd prvého stupňa pripustil, aby sa konania popri žalovanom ako vedľajší účastník zúčastnilo Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 343 828.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 93 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

V odôvodnení uviedol, že podaním doručeným súdu dňa 04.08.2014 Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ ako vedľajší účastník oznámilo vstup do konania na strane žalovaného v zmysle § 93 ods. 2 až 4 O.s.p.. Podaním zo dňa 21.01.2015 žalobca vzniesol námietku neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania.

Súd prvého stupňa konštatoval, že absencia výslovného nesúhlasu účastníka konania, na strane ktorého by mal vedľajší účastník vystupovať, nebráni naplneniu samotného účelu účasti vedľajšieho účastníka v konaní. Pre účasť Združenia - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ - právnickej osoby, predmetom činnosti ktorej je ochrana práv spotrebiteľov ako vedľajšieho účastníka v konaní sú splnené podmienky podľa § 93 ods. 2 O.s.p..

Proti tomuto uzneseniu včas podal odvolanie žalobca, a to z dôvodu nesprávneho skutkového zistenia a právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa nepoukázal na konkrétne zákonné ustanovenie, ktoré by odôvodňovalo postavenie vedľajšieho účastníka v zmysle § 93 ods. 2 O.s.p., súd ani nijakým spôsobom nepreukázal postavenie vedľajšieho účastníka ako „Združenia“, ktoré môže byť účastníkom konania v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, na základe čoho žalobca považuje rozhodnutie o pripustení vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného za arbitrárne. Žalobca má za to, že vstup vedľajšieho účastníka do konania by bol opodstatnený len v tom prípade, ak by vedľajší účastník preukázal právny záujem na výsledku konania tak, ako to predpokladá ust. § 93 ods. 1 O.s.p. Žalobca si aj naďalej stojí za týmto tvrdením, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že vedľajší účastník musí byť dotknutý vo sfére svojho hmotnoprávneho postavenia, t.j. musí ísť o právny záujem na víťazstve účastníka z toho dôvodu, že vedľajší účastník je hmotnoprávne dotknutý rozhodnutím súdu vo veci

samej voči účastníkovi, na ktorého procesnej strane vedľajší účastník vystupuje. Má za úlohu procesne pomáhať strane, na ktorej vystupuje z dôvodu, že prípadné víťazstvo účastníka, na strane ktorého vystupuje, môže ovplyvniť jeho hmotnoprávne postavenie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo 119/2010, z ktorého citoval. Žalobca sa domnieva, že aj keby súd dostatočne preukázal právne postavenie vedľajšieho účastníka, s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenie aj v tomto prípade by musel vedľajší účastník preukázať právny záujem na výsledku sporu, čo však do dnešného dňa vedľajší účastník nepreukázal. Žalobca má za nesporné, že vedľajší účastník nemôže svoj právny záujem na výsledku tohto konania nijakým spôsobom preukázať. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ vo vyjadrení k odvolaniu navrhlo uznesenie ako vecne správne potvrdiť. Súčasne si uplatnilo trovy odvolacieho konania.

Po vydaní napadnutého uznesenia a po tom, čo bolo doručené uznesenie všetkým účastníkom konania dňa 11.2.2015 oznámil vedľajší účastník prvostupňovému súdu, že z konania vystupuje.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p. súdu rozhodnutie zruší, len ak sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Vzhľadom na procesné úkony vedľajšieho účastníka po vydaní napadnutého uznesenia odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil, pretože dôvody, pre ktoré bolo uznesenie vydané, zanikli.

O trovách vedľajšieho účastníka odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a náhradu trov mu súd nepriznal, pretože s poukazom na jeho pôsobenie v konaní neboli vynaložené účelne.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto odvolací súd zaviazal žalobcu nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému vo výške 46,57 Eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to z odmeny právneho zástupcu žalovaného za vyjadrenie k odvolaniu proti rozhodnutiu vo veci samej (§ 10 ods. 1 a 2, § 13a ods. 1 písm. c) vyhl. č. 655/2004 Z.z.) v sume 31,18 Eur a z príslušného režijného paušálu za rok 2015 vo výške 8,39 Eur (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.